

El més sorprenent del [sainet](#) no ha estat la gravetat de l'acusació de segrest i assassinat (no és la més [grossa](#) que podria dir un [amic de l'ànima](#) de mafiosos), sinó la textura del vòmit, la facilitat evocativa, poc freqüent, amb què el Poc Honorable Màrtir ha decorat els escenaris del crim: la camioneta, de matinada, de bocaterrosa, i en la cuneta. No ha parlat, per exemple, de la possibilitat, més versemblant, de morir en una presó a mans d'uns altres presos, per linxament d'uns manifestants dissidents o bé, posats a ornamentar la defunció, assassinat a càrrec d'un franc tirador a la plaça de la Verge el dia de l'Ofrena, que això sí que el faria ben màrtir i ben sant, si és el que pretenia. En canvi, s'ha referit a [cunetes](#), eixos llocs on els antecessors ideològics de l'elegant maniquí van abocar milers de cadàvers. Despullats, això sí, sense trages. Només trobe una explicació a l'escopinada del mortal, a aquesta arravatada evocació de la seua mort en un escenari tan definit: ho portava al cap [des de fa temps](#). Podem imaginar qui l'inspirà. Aquestes reaccions, sens dubte poc honorables, potser no li obriran les portes del manicomi, però tampoc li tancaran les de la presó.